

AVUI

El prestigi democràtic d'un Parlament

10

En moltes ocasions s'ha acusat el Parlament d'estar allunyat dels problemes reals del ciutadà. I, efectivament, no sempre les qüestions que s'hi debaten i les grans disputes que s'hi representen sintonitzen amb les preocupacions populars.

Però en dies com ahir, en què la discussió parlamentària se centrava en temes que afecten tan directament molts ciutadans com ara el dels residus industrials i el de l'abastament d'aigua, es demostra que aquesta distància es pot escurçar i que es correspon a la transcendència del que es debat a l'hemicicle amb una resposta popular realment important i que cal saber valorar positivament.

És per això que el fet que davant del Parlament de Catalunya ahir hi hagués una concentració de prop de dues mil persones per manifestar pacíficament la seva protesta per unes lleis que consideren lesives per als seus interessos no ha de ser considerat una ingerència inoportuna

sinó l'expressió legítima de les aspiracions d'uns sectors que se senten perjudicats. Si fa unes setmanes condemnàvem enèrgicament el tancament a la seu del Consell Comarcal de la Conca de Barberà, al Montblanc, del conseller Molins, amb uns procediments que no són defensables i que fins i tot eren políticament equivocats per als mateixos interessos dels qui protestaven, ara no es pot deixar de considerar com un valor democràtic que el ciutadà s'acosti al Parlament.

Dimecres eren els afectats pel possible futur transvasament d'aigua de l'Ebre a Barcelona, i ahir eren representants de la Conca de Barberà i de Castellbisbal, que es consideren perjudicats pel pla d'abocaments de residus industrials. I a part de petits incidents sense importància normals en tota concentració d'un cert nombre de persones, aquestes protestes tenen fins i tot una dimensió pedagògica, a més de la pressió que puguin fer sobre els diputats. En certa manera es pot dir que ajuden a recordar la veritable funció del Parlament com a centre fonamental de confrontació política, en el millor sentit de la paraula: la que deriva del fet d'haver de gestionar el país proposant iniciatives que procurin resoldre els grans problemes concrets que tenim plantejats.

També és cert que el Parlament ha de ser un fòrum de debat ideològic. Però en realitat en els últims temps sem-

blava que estigués més abocat a aquestes diatribes que tenen l'aparença de ser pures discussions semàntiques només accessibles als entesos, i en canvi l'opinió pública podia haver oblidat que també és allà on es decideix el model de futur que es desitja per al país.

En part es podria atribuir la dificultat de seguir la informació política parlamentària a una escassa cultura política del ciutadà. Però se seria injust si, al costat d'aquesta mancança —explicable per raons històriques encara recents—, no es fes des de les instàncies parlamentàries un *mea culpa* sincer per no saber recollir prou ni a temps les grans preocupacions polítiques del país.

En canvi, les escenes de manifestants pacífics reivindicant les seves exigències han recordat el que és una pràctica habitual en totes les democràcies parlamentàries i han retornat un protagonisme al Parlament que seria desitjable que no es perdés.

Per altra banda, el contacte dels diputats amb els ciutadans que resultaran directament afectats per les seves decisions segur que no és negatiu. I si la presència dels manifestants ha recordat que el Parlament és una eina política important —i que encara ho hauria de ser més—, als diputats els pot haver recordat que tenen el ciutadà a prop, interessat i preocupat pel seu treball parlamentari. I això és bo per al prestigi democràtic del Parlament.

La factura

VICENÇ VILLATORO

Estic convençut que dins dels electorats del CDS, del Partit Nacionalista Basc i de Convergència i Unió hi ha sectors amplis a qui el cos els demana bel.ligerància contra el govern socialista al voltant del cas Juan Guerra. No és estrany. Primer, perquè el cas dona per això. Segon, perquè en aquests partits s'ha alimentat a estones una cultura de la confrontació amb els socialistes que s'excita quan els descobreix un flanc feble. Aquests sectors deuen estar a hores d'ara decebuts per l'actuació parlamentària dels seus partits, que ha permès al govern superar si no airoament com a mínim sense grans baixes tràngols difícils. És fàcil que aquests sectors aquesta vegada no se sentin representats pels seus parlamentaris, que transmeten una imatge de suport al govern que no els deu agradar gaire.

Tota sensació de no estar ben representat per aquells a qui s'ha votat comporta un cert desgast polític. Els qui estan donant suport al govern en aquests moments ho saben, probablement. Però perquè aquest desgast sigui mínim o fins i tot per capitalitzar en positiu aquest suport incompres, cal que es produeixin dues condicions. La primera, que l'elector i el públic en general no tinguin la sensació que aquest suport ha servit per amagar la veritat o impedir-ne l'aclariment, sinó per ajudar el govern a superar políticament la seva feblesa i afavorir així, encara que sigui per carambola, la governabilitat. Segona, que no ha estat un suport gratuït, sinó que té contrapartides i contrapartides grates a l'elector, que li estan bé, que li convenen. Que hi ha una factura en poder polític que servirà per representar més eficaçment els interessos i les conviccions de qui ha votat aquests partits.

Això, en el cas dels partits nacionalistes, comporta d'una manera gairebé imprescindible una factura diguem-ne autonòmica. La implicació alta d'un partit nacionalista català o basc en la política espanyola es fa sempre amb la raó de fons o amb la coartada formal d'un increment de l'autogovern. Si no, és més difícil explicar-la. Un increment o una consolidació o alguna cosa positiva. Perquè un partit nacionalista s'impliqui fortament amb la política d'Estat cal que la factura que presenti no sigui en nom només del partit, sinó també de l'autogovern. No és cinisme, encara que surti la paraula factura. És realisme.

Morir a la presó

PILAR RAHOLA

La informació servida a través de les xifres té l'avantatge de l'absència de matisos, l'enorme virtut de la fredor, de la impossibilitat d'especular. És allò que en podríem dir una informació dura, de difícil ús en tertúlia. Però, alhora, tendeix a ser una informació inapel.lable, justament perquè la component matemàtica que la defineix no permet diversitat d'interpretacions. Amb aquesta indefensió, doncs, en què ens deixa aquesta mena d'informacions, llegeixo unes quantes xifres: el 50% dels 32.181 presos que hi ha a tot l'Estat són toxicòmans. Del total, un 28% és portador del virus de la sida. El 58,5% (16.128 persones) estan en situació de penats i 11.422 es troben en presó provisional. Si les xifres són reals, doncs, volen dir, entre altres coses esgarrifoses, que, indiferentment del delictes realitzats, el col·lectiu de presos té un alt risc d'afegir a la condemna jurídica una condemna física. I en alguns casos extrems, l'entrada a la presó pot esdevenir una condemna a mort retardada.

No sé si, com diria Octavi Fullat, estem davant d'un problema d'ordre polític o d'ordre també ètic. Hi ha, evidentment, una òbvia responsabilitat política, ja que les institucions responsables de les presons haurien de garantir la total protecció sanitària dels presos. De cap manera es pot entendre que allò que va ser construït com un correccional i, fins i tot, en els plantejaments utòpics, com un lloc capaç de reinserir un col·lectiu marginal, hagi esdevingut una zona d'alt risc, sigui un territori de contagi on no només s'intercanvien mals hàbits. A més, també hi ha una clara responsabilitat política en la incapacitat de l'Administració per resoldre de manera sanitària i no penal el problema dels drogaaddictes.

Però hi ha, a més de l'ordre ètic, la responsabilitat comuna que ens ha inhibit fins i tot de la preocupació del problema. El tema presos no amoïna gaire precisament perquè el delinqüent només amoïna abans de ser agafat. És un tema incòmode que s'interpreta, en el subconscient col·lectiu, com un tema aliè. Les reixes que aïllen un pres de la societat, també el fan en certa manera invisible, l'esborren de la realitat quotidiana. I això no és literatura barata. Per a un nombre important de gent és un problema real amb el qual ningú no es compromet profundament.

President: Max Cahner
Director: Albert Viladó

Subdirectors: Josep Playà (Informació); Xavier Barbé (Tancament); Salvador Cardús (Opinió)
Arees: Miquel Angel Violan (Política); Josep Playà Maset (Societat); Lluís Martínez (Economia); Angel del Castillo (Esports); Pere Tió (Cultura i Espectacles); Agustí Pons (Opinió); Pere Prats (Disseny); Ricard Fitó (Edició)
Seccions: Antoni Reig (Món); Lluís Bou (Països Catalans); Jordi Capdevila (Espanya); Carles Capdevila (Societat); Maria Favà (Barcelona); Josep Català (Ciència); Dolors Palau (Cultura); Santiago Riera (Ràdio i Televisió); Bru Noya (Esports); Lluís Bonada (Entrevistes); Joan Caballé (Compaginació); Jordi Mestre (Fotografia); Albert Pla (Edició)

Delegació a Madrid: Josep M. Sanmartí (cap)

Gerent: Lluís de Carreras
Departament d'Administració: director, Josep Planas; cap de Publicitat, Pere Ponz i Agut; cap de Comptabilitat, Jaume Serrà
Departament Tècnic i de Producció: director, Joan Tió. Tallers: regent, Manel Navarro
Departament d'Organització: director, Joan Peyretó
Departament de Promoció i Distribució: director, Josep Roig; cap de Subscripcions, Josep Coreo; cap de Distribució, Carles Terol
Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Consell de Cent, 425. Telèfon: 246 60 00. Tèlex: 54063. 08009 Barcelona
Adreça a Madrid: Capitán Haya, 49, 10è. Tel. (91) 571 10 72
Impressió: Indústria, 522, 08912 Badalona. DLB 20 249-1976
La difusió d'aquest diari està controlada per l'Oficina per a la Justificació de la Difusió (OJD)